Alguns apunts sobre en Milo Stevens

SEGONA PART

14 de març

Tolosa. L'aire és brut i tot put a natura morta. Tot el dia me l'he passat que em semblava sentir gralls d'ocells, mirant el Milo en perpetu estat d'amenaça, sense atrevir-me a demanar-li si ell també sentia les mateixes putes aus que jo no deixava de sentir.

Sé que un cop, fa temps, li van estar enviant anònims, però que no va durar gaire. Recordo sentir això de boca d'un dels Ethereals, Mike Phillips, una nit de borratxera salvatge a Newcastle, bevent licor de cactus i altres milers de coses que no sé ni d'on sortien. Em va explicar amb aquella veu de motor de vaixell que té que Milo es mostrava indiferent i com acostumava a cremar les cartes d'amenaça a la ximeneia tan bon punt arribaven a casa seva.

Ara, però, hi ha alguna cosa a l'ambient que l'inquieta. Deu ser aquesta pluja, grisa com la cendra. Des que viu al desert ha perdut l'hàbit, i cada cop que veu un cel ennuvolat sembla que estigui a punt de tornar-se boig. De la seva infantesa, adolescència i part de vida adulta vivint a Anglaterra sembla que només li quedin l'accent i la seva afició al menjar fregit i als insults gratuïts.

Una altra mostra d'aquesta inquietud d'origen incert és que ha tornat a fumar. L'altre dia va baixar al bar de l'hotel i va demanar un paquet "de qualsevol tabac americà".

Poso la tele una estona i miro les notícies. Des de la calma humida del vespre i el silenci opac de l'habitació, tot sembla llunyà, abstracte. Es veu que a un lloc qualsevol hi ha una guerra molt bèstia. Sembla també que no sé quina megaempresa de finances ha fet fallida i s'ha emportat per davant l'economia dels Estats Units. A la pantalla, rostres inexpressius, vestits, americanes i corbates, xifres i lletres. Amb tots aquests desastres bellugant-se davant de les meves còrnies, entenc que el Milo viu a un altre món, on la única preocupació real és ser capaç de no oblidar les lletres quan canta. Els anys que va estar bebent sense parar li han deixat un pols de merda i molt poca capacitat de concentració. Molts cops li falla la memòria al mig d'un concert. Crec que a més s'ha tornat mandrós. La tia de les notícies diu no sé què de la borsa

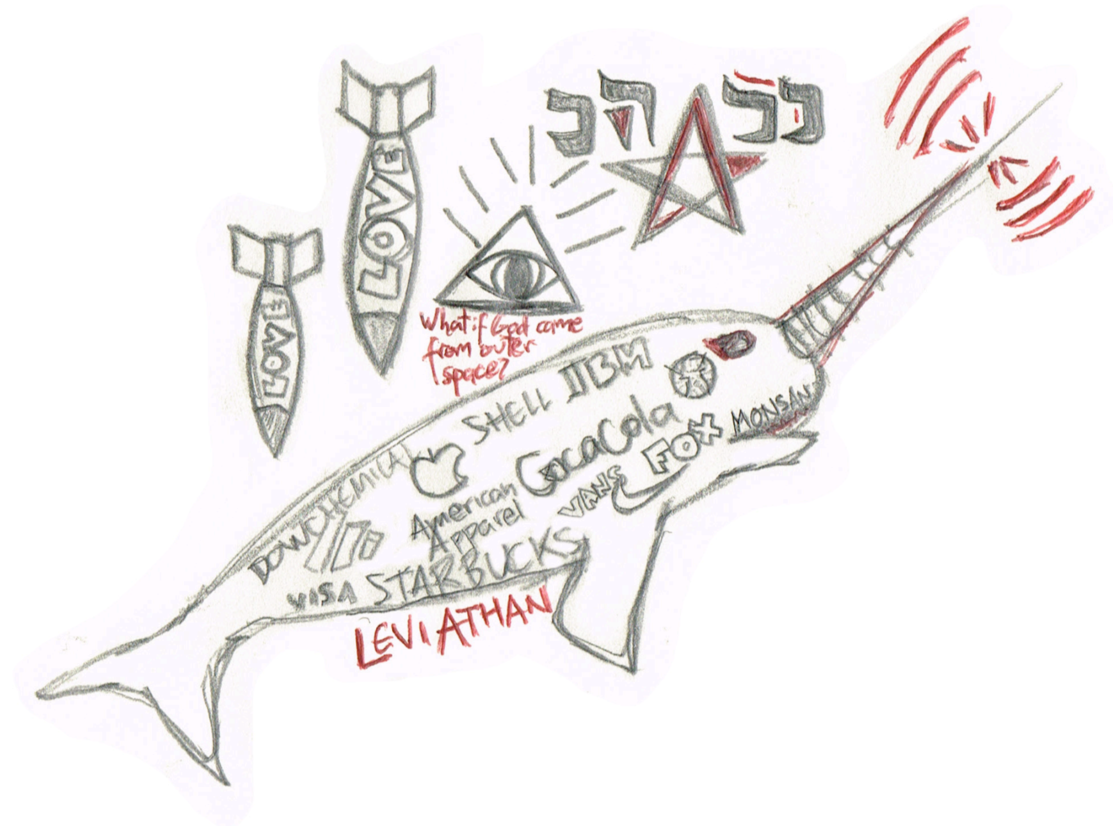
desplomant-se. El seu rostre denota preocupació, però dins dels seus ulls no hi ha res. Els seus ulls són els mateixos que he vist als taulells de moltes peixateries.

Pensar en peixos en fa venir gana. És una hora tonta i encara queda una estona per al concert. De cop tinc moltes ganes de tornar a casa meva. No sé si...

(Trobem unes quantes pàgines arrencades, i taques d'alguna substància marró que podria ser sang seca, melmelada, salsa barbacoa o qualsevol altra cosa)

29 de març[1]

When it starts to break
There's nothing you can do
Fuck it

[1] (n. D. Ed..) Els versos en cursiva han estat traslladats aquí text mirant de respectar tant com ha estat possible la manera com es van trobar originalment als papers de McAndrews. Presumiblement serien transcripcions de notes escrites per Stevens que el periodista va anar recollint. Encara que sempre existeix l'opció, no gaire probable però, que siguin versos escrits pel mateix McAndrews.

4 d'abril

Hem arribat a Hèlsinki. Fot un fred de mil parells de collons. A Milo tampoc no se li posa bé el fred. Si t'ho pares a pensar, gairebé res no se li posa bé. Es passa el dia amb les mans a les butxaques de l'abric dient coses com "Per mi tot els putos finlandesos podrien donar-se per morts" o "M'agradaria calar foc a cada un d'aquest bars tan ben decorats. I després anar als seus albergs per pobres i també fotre'ls foc. I em cago en l'IKEA". De res serveix dir-li que IKEA és una empresa sueca.

Des de l'habitació de l'hotel només veiem blocs de formigó, cotxes passant d'un costat al altre, com petites taques de colors apagats. Els fanals encesos a plena llum del dia reflectien algun floc de neu (neu, collons, a l'abril). Des d'aquesta finestra, la vista podria ser la mateixa que la de qualsevol altra persona a qualsevol altre lloc. Milo es passeja per un parell de metres quadrats, com un tigre engabiat, amb la mirada absent, amb ulls de cartró, com si no pertanyés al món que l'envolta. A l'altre costat de la paret sentia el Marcus fent escàndol i algunes rialles de noia. Sembla mentida, gras i vell com és el cabró, i no para de follar.

Dempeus, mirant el paper pintat de la paret, Milo ha deixat anar, de cop, amb aspra determinació : "Quines ganes tinc de fotre'm un pico". Quan s'adonat de la meva reacció de guardaespatlles poruc, ha dibuixat un mig somriure i m'ha demanat un cigarret. "Va, no posis aquesta cara, Markie, saps que ja no faig aquestes coses".

Al cap d'una estona asseguts a la barra del bar de l'hotel, compartint unes birres caríssimes (sí, torna a beure. No sé si em sembla bé o malament. Jo començava a anar cec), va semblar relaxar-se una mica, i va començar a enfilar frases, fent pauses entre paraules, entre oracions, amb aquesta mena de discurs confús i apressat, sense vocalitzar ni pronunciar bé, cosa que li passa a vegades quan està cansat o furiós. "No sé com he arribat fins aquí", deia, més o menys, "De veritat t'ho dic, Markie, no ho sé. Jo només volia montar una banda perquè a la nostra ciutat ens avorríem com a bèsties. Només era això. I vam començar a tocar en aquells bars de mala mort i pubs i clubs foscos que feien pudor a qualsevol cosa que et puguis imaginar, i nosaltres contents perquè ens pintàvem els ulls i les ungles i sortíem allà a

suar i a dir barbaritats i la veritat és que tocàvem fatal, tot s'ha de dir. Però ens creiem la polla amb llacets. Jo què sé. Dandies, intocables, nobles transilvans, decadent exquisits ... I érem quatre paios fent crits. Quin fart de riure, n'hi havia per morir-s'hi. I després no sé com ja érem famosos. Ens fotíem molta merda llavors, els dies no acabaven mai, eren una nit contínua, una mena de vacances permanents a les fosques. Quina estupidesa. Però si ja ni recordo les cares d'aquells imbècils. I encara em demanen si ens tornarem a ajuntar. Au vinga, si encara que em mostrin fotos no sé ni qui són. Ni tan sols em reconec a mi, amb tant de maquillatge i els pantalons pitillo i aquella cara d'idiota".

"Una cosa sí que és certa", va continuar, gairebé parlant per si mateix, "en aquella època encara somiava. Ja no somio res ara, només tinc la sensació de ser una mena de peça, un engranatge. La major part del temps ni tan sols penso. I les paraules no flueixen i a vegades, quan miro una guitarra em faig fàstic. No sé, quan em veia malament, la meva mare sempre em deia que anés a l'església. Ella hi anava tots els dies, gairebé. La pobra es va morir fa anys i la veritat, no em consola gaire pensar que estarà amb Déu. No m'ho crec gaire això. Jo m'estimo més viure i morir i punt...". Aquí fa una pausa més llarga que les anteriors i la seva expressió feixuga es centra a la seva copa. De cop, torna a parlar, amb veu greu i sibilant, "Potser és moment de deixar tot això". Jo no dic res, però de cop sento una gran pena, com una llosa a sobre. M'adono que estic veient el meu ídol d'adolescència. El tio pel qual vaig fer cua dues hores sota la pluja quan tenia setze anys, quan els Ethereals ja començaven a ser la nova sensació de l'underground. I el tinc davant, a menys d'un metre, trist, vell, esgotat. I la sensació és de buidor i cansament infinit, més del que qualsevol admirador voldria soportar. Crec que per això molts dels meus colegues s'estimen més tractar amb morts. I si no és gaire demanar, morts joves.

És de nit. He sentit una trucada a l'altre costat de la paret. Un timbre de telèfon que m'ha desconcertat en mig de l'insomni, quan repassava algunes notes que havia estat escrivint. Un timbre molt molest, trencant la calma de la matinada. Ha sonat a l'habitació del Milo. He dedicat a la trucada tots els meus sentits, encara que al mateix temps he pensat que seria Jordan recordant-li qualsevol parida.

A mi tampoc no m'agrada gaire Jordan, com no m'agrada cap mànager. Des que treballo com a periodista musical, sempre he tingut la sensació de que molts d'ells són més empresaris que qualsevol altra cosa. I generalment, un empresari el que vol és treure beneficis de les seves inversions, fer el que faci falta per vendre el producte. Per això no els tinc gaire respecte, sempre fent relacions públiques i mirant el rellotge cada dos minuts. I els d'ara són encara pitjor, addictes a la Blackberry i les zones VIP. Encara que s'ha de dir que sense el Jordan ni Milo ni la seva banda serien capaços de organitzar ni tan sols una festa d'aniversari.

M'he imaginat al Milo assegut al llit, la barba impenetrable i grisa, disposat a escupir qualsevol grolleria, però no he sentit res. Cap resposta. Només un silenci dins del qual algú callava, algú esperava; petits sorolls d'estàtica, crecs, sons que he estat incapaç d'identificar. He restat així una estona, gairebé sense respirar, a les fosques, amb l'escàs trànsit de fora arribant molt atapeït a les finestres. Les rodes dels cotxes sonaven de molt lluny i era com si el cel estigués molt i molt alt, com si fos a dins d'una enorme catedral amb molt de reverb.

Imagino tot això mentres tots aquests sorolls reboten a les parets del meu cervell. Nils m'ha donat unes pastilles per a dormir que m'han deixat el cap fet pols. Puc notar perfectament com les substàncies químiques es passegen pel meu organisme. Sospito vagament com havia de sentir-se el Milo en aquells dies, quan es passava hores enganxat al sostre. Encara que en realitat ja no recorda gaire tot allò, sempre intento que em parli d'aquella època i no hi ha manera. Les parets, sota les tímides llums de fora, semblen de gelatina. Se me'n va el cap. No crec que pugui dormir.

7 d'abril

"No puc imaginar-me com deu ser fer-se gran". Me n'he recordat de cop, d'aquesta frase. Aurin la va dir el dia que vam ser amb ella. La va dir sense cap gravetat, com si no li importés. Perquè segurament li era igual. Té catorze anys, clar. Es pot permetre el luxe de xerrar de qualsevol cosa amb un somriure als llavis, com si res no anés amb ella. És un somriure com aquest, lleuger, ple de llum i força i curiositat: això és el que la música pop té a dins. Fer-se gran i oblidar com es riu. Potser això és el que li ha passat al Milo.

Potser és el que em passarà a mi d'aquí a uns anys, o abans, si continuo al costat d'aquest home.

Quan va deixar anar aquesta frase, me la vaig quedar mirant i vaig pensar que era impossible que aquell somriure envellís. Que és una autèntica putada metafísica que una cosa com aquella no es pugui mantenir intacta per sempre. Tinc la sensació que Milo pensava alguna cosa semblant. Que seria insuportable veure com aquest somriure s'acaba transformant en el d'un adult qualsevol, en tot el contrari a un somriure, uns llavis morts, seriosos, constantment arronsats. Un amargat més al món, lluny de tot el que és bo i bonic. Dic aquestes coses i penso que encara sóc el mateix il·lús de sempre. Que el món li ha de passar per sobre com ha fet amb la majoria de gent que conec. Com ha fet amb mi en part i sobre tot com ha fet amb l'intocable Milo Stevens, fosc diamant refulgent, flama de l'inframón, príncep de l'ombra.

De tota manera, imaginar és de franc, i si es així, jo m'estimo més imaginar que l'Aurin farà fotos sempre, que sempre serà igual de petita i jove, anirà pels carrers del món amb la seva samarreta i les seves bambes. L'única cosa que m'agradaria canviar és aquest gust seu pels King of Leon. I ni això, jo que sé. Que li agradi qualsevol cosa però si us plau, que el temps no la toqui. Que el temps no la faci malbé.

M'agradaria poder demanar això a algú. Si algú tingués aquest poder, li donaria tot el que tinc perquè ho fes. Un pacte fàustic. Et venc la meva ànima si aquesta noia es queda tal com és. Et venc la meva ànima si em deixes conèixer al Milo molt abans, si em dónes l'oportunitat de mirar als ulls d'un Milo encara jove i furiós i esperançat i convence'l que no es deixi guanyar. Però tot això no són més que quimeres, i a aquestes alçades l'únic que podem esperar tots dos és trobar alguna manera, encara que sigui a través de l'art o la memòria, de preservar la vaga puresa que Aurin ens va transmetre. El món sencer podria cremar-se en un megadesastre nuclear i anar a pendre pel cul. Però no Aurin. No ella, ni els seus ulls gris plata.

A vegades rellegeixo aquestes notes i no tinc ni idea de cap a on ens porten. Barrejo dies amb nits amb lletres, imatges, rostres, fragments de poemes o cançons, aquests versos que recordo perfectament, la gola de tità del Milo cridant allò de

It's all landscapes and failures,

And nothing to worry about.
I can't even wonder why,
But dreams are darker now

25 d'abril

Glasgow deu ser, com a mínim, la ciutat més miserable del planeta. Plou i tot és blau i gris fosc. Plou tant que els carrers amenaçen amb desfer-se, tot passa per un filtre que dissol les formes i les sensacions, tot té gra de pel·lícula casolana.

Vam arribar de matinada i del cel queien gerres d'aigua i l'olor a l'aeroport era semblant a la d'una granja de pollastres.

Vam anar directes al llit.

La meva habitació està tot just entre Milo i Marcus, com si jo fos el Mur de Berlín. Aquests dos es porten cada dia pitjor. Últimament tinc por que Milo perdi els papers qualsevol dia i li foti una pallissa. Puc veure com el mira quan als assajos es salta alguna nota, com el desprecia gens subtilment, com l'observa de dalt a baix amb els seus quilos de més i aquelles samarretes dels Damned que li van petites, i la seva barba de quatre pèls i aquesta obsessió que té amb les groupies més joves de cada ciutat. I l'odia. Jo tampoc no acabo d'entendre de com pot tenir tant d'èxit amb les noies.

El cas és que Marcus va estar tota la nit cridant pels passadissos perquè volia que algú li portés una ampolla de whisky ("o unes putes", diria que va cridar també en algun moment). Vaig estar-me molta estona mirant la paret, i de la paret al despertador i del despertador a la paret.

He dormit una mica, un son lleuger, com una arrítmia, ales d'ocell batent, i he somiat amb caps de cavall tallats, un prat verd i fosc, una mena d'albada blava, caps amb els ulls oberts, congelats en una última ganyota d'horror. M'he aixecat, he anat al lavabo, m'he mirat al mirall i m'he hagut de fotre els dits a la gola per vomitar.

El barri sencer fa pudor de productes de neteja i carbó. És com si algú estigués preparant la barbacoa més gran del planeta, fent servir napalm per fer les brases. He perdut Milo una estona i quan he demanat per ell m'han dit que estava al bar de sota. Amb l'estómac una mica encongit he sortit de l'hotel i

l'he trobat un parell d'illes més enllà, fos amb la barra d'un local fosc i brut, assegut a una banqueta, jaqueta de cuir vell feta un mapa, pantalons negres amb una esparracada a la butxaca del darrere, un parell de cadenes penjant de la sivella del cinturó, enfonsat, els cabells tocant la pinta de cervesa negra que descansava als seus dits. Des del carrer ja gairebé podia sentir els seus balbucejos i la seva pudor a alcohol. Des de fa un parell de setmanes segueix pràcticament el mateix ritual abans de cada concert. S'amaga de la gent i beu fins al punt en què és gairebé incapaç de tocar. Jordan ha deixat d'insistir perquè no ho faci. Tothom ha deixat d'insistir. Jo ni tan sols ho he intentat. Sabem de sobres que no servirà de res.

Entro a la taverna i el fum i l'olor de suor són com una fina capa que es deposita a la pell i que incomoda respirar. Tots aquí parlen de manera estranya, miro d'identificar l'anglès entre les gàrgares prehistòriques que deixen anar per la boca, però no hi ha manera. Sec al costat de Milo, que em dedica una mirada passatgera amb aquests ulls de vidre i lluç que se li posen quan beu molt. Demano el mateix que ell. Està tancat dins la seva copa, ulls fixos, com si mirés d'endivinar el futur a l'escuma espessa de la cervesa. "M'ha trucat tothom", diu amb veu de garatge, la veu del punt de no retorn etílic. "Fins i tot un número privat que m'està tocant molt els collons. No penso contestar ningú i menys a aquest cabró. Sigui qui sigui. Ha trucat uns quants cops, trucades llargues... M'està posant els putos pèls de punta, de debò... Hòstia, no em miris així, Markie, tu no. Ja sé que estic borratxo com una rata. Però el que menys necessito ara és que vinguis a fer d'ànima caritativa i tot això. Beu i calla, si us plau". I té raó, està molt borratxo. Al seu voltant i ha un munt de tovallons que ha anat omplint amb gargots i lletres torçades i deixant caure després. Penso en aquella vegada quan el mateix Milo em va dir que no volia acabar com un d'aquest perdedors que passaven els seus dies a un racó de qualsevol bar de mala mort, envoltats de xusma, "saps? Un lloc d'aquest que normalment tenen bàrmans que et miren amb aquest puto somriure a la cara que fa venir ganes d'esborrar d'una patada".

Al nostre voltant dones de mitjana edat mal maquillades, amb les arrels tenyides a l'aire, els cabells de fregall, les ungles impossibles. Homes recolzats a la barra, amb pupil·les líquides, deixar-se emportar per l'alcohol perquè no hi ha res millor a fer. A la tele una reposició de ves a saber quines carreres de gossos i quines apostes. Res que no es pugués trobar en hores com aquelles a qualsevol altre pub del Regne Unit.

Excepte aquell paio gros.

El Gros.

Aquesta nit Milo ha fet el pitjor concert de la seva vida, i està molt avergonyit. Molt. No vol parlar amb ningú, sembla que es troba malament. Tota aquesta gent que ha pagat per veure'l s'ha endut a casa un espectacle lamentable. Amb prou feines podia filar els acords. Sort de la banda que porta, que toquen molt bé, malgrat tot. És clar que toquen bé, és el mínim que han de fer si els paguen tots el vicis i la resta del dia poden dedicar-se al que els dóna la gana.

Milo ha marxat. Jo sóc encara al camerino escrivint i menjant-me una pera.

El llum de la meva habitació no funciona bé. A la foscor de la tercera nit consecutiva d'insomni veig al Gros de nou. El veig. No sé qui és. Érem encara al bar, i el bàrman, borni, amb el nas sangonós de tant alcohol, amb totes les venetes al descobert i les dents supurants, li ha servit al Milo una copa que cap dels dos havíem demanat. Milo ha aixecat pesadament el cap d'entre els braços, m'ha mirat (més o menys) a mi i després al cambrer. El paio ens ha assenyalat un punt difús al fons del local. Gairebé a les fosques podia endevinar-se la silueta d'un home corpulent, i fugaçment la punta incandescent d'un cigarret. Un paio gran com un armari, barbut i amb ulleres de sol. Sembla que el bàrman volia dir que aquest home acabava de convidar al Milo, sense coneixe'l de res. O sí? El coneixia? Era un admirador? No, aquell tipus no admirava a Milo. L'observava.

Estava assegut a una taula i no semblava que begués res. Assegut sol i impassible, a una taula al fons més fosc d'aquell local de merda que feia pudor de fregit i pixat i suor i baralles barates, i feia tota la pinta d'observar algun

punt al voltant de la figura de Milo. Una de les seves manotes descansava tova i rebutida a sobre la taula, i era l'únic punt relativament il·luminat de tot el seu cos. La penombra de bombetes brutes i grogues que era el pub en si no deixava veure gaire res més que les grans ulleres de sol, la barba que desdibuixava el panxut perfil, la considerable mida d'aquell gegant que semblava mirar Milo amb una fixació i una poca expressivitat que em començava a posar nerviós. Podia sentir el recorregut de la seva mirada. I aquella mà, aquell punt de llum pàlid, grogenc, les ungles rotes i renegrides. Ens observava, l'observava.

Vaig mirar d'atribuir a la manca de son aquesta paranoia i em vaig concentrar amb el got. Al cap d'uns dies Milo em confessaria que va tenir exactament la mateixa sensació, que hagués sortit corrents si no fos que anava massa torrat ja. Aixa que Milo aixeca la copa, la dirigeix al Gros mirant de dissimular la taquicàrdia i se la beu d'un glop, a veure si té verí o què.

Llavors el mòbil va tornar a sonar a sobre de la barra, i no vaig tenir temps d'impedir que Milo l'agafés i el llancés amb força contra la fila d'ampolles que tenia davant.

Quan ens van fer fora del bar, el Gros ja no hi era.

27 d'abril

Jordan m'ha passat unes quantes cròniques del concert d'abans d'ahir. Li he promès que les llegiria i li diria el què, però no fa falta. No hi ha opinió que valgui. Tots sabem que Milo va fer pena. Després segurament uns quants diran que "el de Leeds és un heroi que destil·la autenticitat faci el que faci", encara que vomiti a l'escenari o no tingui ni idea d'on està tocant. Uns altres diran que "no hi ha dret, que és una rockstar decadent i pagada de si mateixa". I Milo, per la seva part, i cada dia més, dirà "que els fotin a tots, que es morin, que em deixin estar".

Fa temps que sóc conscient dels fonaments tan inestables sobre els quals es construeix la major part de la premsa musical actual: la importància de la novetat, la vanitat, la fama, l'enveja, l'opinió, la subjectivitat social, les necessitats d'ingressos, de vendre exemplars a base de titulars, les lluites d'egos... I així pots continuar fins al cansament. Hi ha els que viuen de Milo i el seu llegat, i després els que no seran capaços de tocar una nota en tota la seva vida. Per això hi ha certs comentaris que ja no em diuen res.

Ningú té idea de qui és Milo ni del que suposa sobreviure's a un mateix.

Quin paper jugues tu dins de tot aquest tapís? Què et fa diferent de la resta de paràsits que l'envolten? L'amistat? Ets el seu amic? El seu confident, la seva ombra? O una joguina, una antena, un salvavides?

He tancat la porta de l'habitació i he llençat tots els retalls a la paperera. Jordan no és un mal tipus, però mai no entén res.

30 d'abril

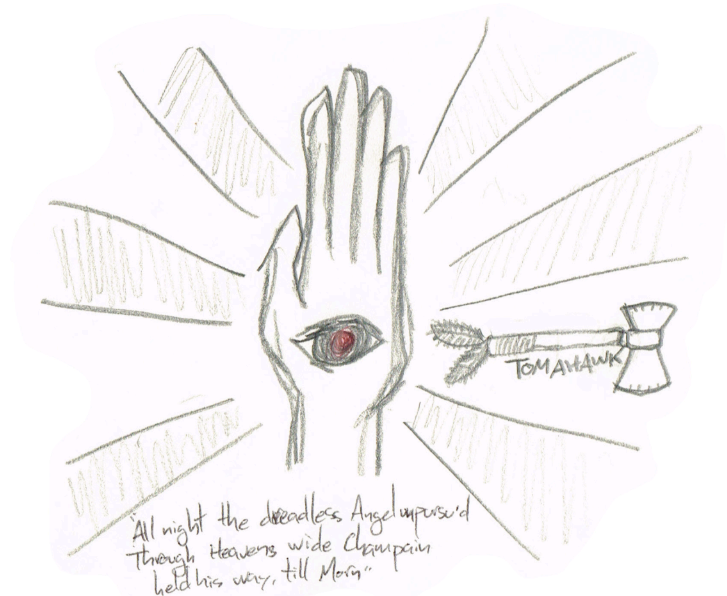
Avui Milo ha rebut un sobre sense remitent. L'adreça de l'hotel i el seu nom (un simple 'Milo', sense cognoms, en majúscules) estaven escrits a la part anterior amb lletra de noia jove, pulcra i rodona. Milo ha obert el paquet i els seus ulls per un moment han tornat a ser els d'un ésser humà viu. "Què és?", li he demanat, i ell ha estirat el braç i m'ha mostrat un grapat de fotos on apareixia caminant pels carrers i parcs de París. Eren les fotos d'Aurin, les d'aquell dia, el dia d'avorrir-me com un fong i veure aquella pintada. Vaig recordar de cop el recorregut del dia i aquelles lletres negres gegants: "Rick Rubin was here". Rick Rubin va ser aquí.

L'última foto era una polaroid: Aurin asseguda als peus del que tenia pinta de ser el seu llit, sota la llum d'un matí blanquinós i pur. Semblava l'instant més feliç de la vida de qualsevol.

3 de maig

Estocolm. Mitja tarda. Anit Milo li va trencar el nas a Marcus i l'ha fet fora de la banda. Com sempre, ja duia una bona estona sentint-lo fent aldarull a l'habitació del costat. Jo que de cop sento la veu d'en Milo, cridant com una bèstia, i salto del llit a veure què passa, convençut que ara sí, que ja està. Trec el cap al passadís i veig a Milo colpejant la porta de l'habitació del baixista. Marcus obre, i només porta a sobre una camisa de quadres. Els cabells li cauen per la cara i la seva panxota es balanceja a uns escassos cinc centímetres de Milo. Des de la meva perspectiva no podia veure bé qui hi havia al seu darrere, però sí que vaig poder entreveure algun altre cos despullat. Allò va semblar ser massa per Milo, que, bufant i intercanviant ni mitja paraula, li va engegar

una bona hòstia al mig de la cara. Marcus va fer un parell de pasos graponers enrere, va ensopegar i va caure estrepitosament a sobre d'una tauleta de vidre, fent-la miques. Va començar a cridar, a maleir el nom de Milo, a dir-li de tot. "Ah sí, tros de merda? De veritat? Això penses? Doncs més val que marxis ara mateix de la meva puta vista, si tant fàstic et faig, no sigui que et posis malalt o t'arranqui aquesta tita teva de mico greixós amb les meves pròpies mans", va cridar Milo, amb les dents apretades. Amb el nas sagnant, Marcus va agafar les seves coses, va aconseguir ficar-se dins d'uns pantalons que li anaven molt petits i va marxar sense deixar de mirar al Milo amb ulls de fera obesa, empenyent les noies mig despullades que tenia a la habitació i que s'estaven morint de vergonya, per fer-les fora. Quan va haver desaparegut a l'ascensor cridant alguna cosa com "Tindràs una visita del meu advocat, perdedor de merda, et treurem fins i tot els putos queixals!", Milo va deixar a les noies quedar-se a l'habitació i passar-hi la nit.

Fa una estona un corb s'ha posat a l'ampit de la finestra. Immediatament, he pensat en Huguin i Munnin, els corbs gegants que Odin portava a les espatlles (es pot parlar de déus en passat? Ja no existeixen si ja ningú hi creu?). Un li parlava del que ja havia estat; l'altre, del futur. El que s'ha posat a la meva finestra semblava un missatger perdut, desorientat. M'ha estat mirant uns instants, i no ha grallat ni una vegada. Després, de sobte, ha aixecat vol. Ara em tremolen les mans i no puc escriure bé.

Una estona després. Neva. Ahir, Milo em va parlar del seu amic Hendrik, a qui simplemente anomena Viking. Em va dir que Viking és l'home que més sap d'arrels i aus marines de tota Suècia, de tot el món probablement. Que sap endevinar el futur llegint runes. Que està en contacte amb peixos i que pot fins i tot parlar amb ells. Que van parlar una mica, van menjar un plat de sopa d'ull

de bou (literalment, hi ha ulls de bou flotant al caldo. Milo diu que està boníssima, no penso tastar-la mai) i després van beure vodka de patata. Després de tot això, Milo semblava disposat a enfonsar-se en la misèria. Sol dir-me que en aquests moments "un se sent més acompanyat. I no hi ha millor manera de posar-se trist que estar borratxo fins a les celles a una ciutat desconeguda i absolutament sol"

Personalment, fa temps que no distingeixo uns paisatges d'uns altres.

5 de maig

Aquest matí m'he despertat al costat d'una dona bastant lletja. No recordo si li vaig pagar o si simplement me la vaig lligar. Tampoc no recordo haver-me-n'hi anat al llit. M'ha desvetllat el telèfon, com si em trepanessin el cervell. Quan he despenjat, a l'altre costat de la línia (o potser directament al meu crani) sonaven interferències, pero crec que he escoltat una cançó antiga i algú rient fluixet. Acte seguit m'he pixat a cada racó de l'habitació. Volia demostrar alguna cosa, però no sé qué. La noia s'ha despertat, ha recollit la seva ropa i ha marxat corrents. M'han vingut ganes d'escopir-li. L'última vegada que vaig tenir una erecció sense anar cec probablement el món era encara comodament bipolar i no com ara, perversament paranoic.

7 de maig

Jo estimava The Ethereals. Són part de la meva adolescència, de la meva vida. Però el temps passa, hòstia, i això no ho saps quan tens quinze anys i sents que de cop aquell individu que crida des de dalt de l'escenari t'està dient les primeres veritats, t'està obrint pas a un món nou, a l'enigma, a allò desconegut. Els anys passen i ara em toca veure la decadència i vellesa d'un home a qui la música amb prou feines li importa, un home que no es reconeix a si mateix, que es caga en tot el que per mi i per tants va constituir una mitologia, una cosmovisió. Un paio boig que no és capaç de sobreviure sense començar a beure a les deu del matí, i no sé qui voldrà saber-ne més, d'ell, no sé si val la pena continuar al seu costat, dia rere dia, continuar amb aquesta pantomima i amb aquesta inèrcia històrica d'elevar persones normals i corrents a pedestals que ni tan sols son capaços de mantenir. Milo seguirà

envellint. Serà un personatge més esquerp i trist i borratxo cada dia que passi. No sé si puc conviure més amb això, no sé si puc. Potser és millor deixar-ho estar abans de que m'arrosegui amb ell, deixar-lo sense aquesta ombra que sembla ja part del seu cos, que ja no sé on acaba ell i on començo jo. Crec que, fins i tot, ja no li agrado. Potser m'he ficat massa a prop d'ell. Però això vol dir que aviat trobarem una manera d'acabar amb tot això.

Hem de trobar-la. Hi ha d'haver alguna sortida.

Nota de l'editor:
A partir d'aquesta data, McAndrews no escriurà res més en dos mesos. Algunes pàgines intermitges, tanmateix, estan cobertes de dibuixos nerviosos, unicornis i narvals, homes barbuts, ulls sorruts, mans de simi, cites inconnexes, al·lusions a la Bíblia i paràgrafs trets de diferents llibres, des de "Moby Dick" al que sembla un manual de química casolana. També símbols cabalístics i gargots indesxifrables. S'ha especulat molt sobre el que van fer Stevens i l'escriptor durant tota aquesta època sense haver arribat a cap conclusió que no sigui pura rumorologia.

El mateix autor dels diaris explica els fets *grosso modo* més endavant.